

gen haft sin store Andel i Vedligeholdelsen af det Venskab, der trods alle Begivenheder har holdt Stemmeretsalliancens Medlemmer sammen. Det var derfor naturligt, at en ny stor Bevægelse indefor Kvindernes Rækker — fremkaldt af Krigens Nød — maatte vække hendes Sympati, tilmed da den paa sit Program havde ikke blot Kvinders politiske Borgerret, men tillige deres maalbevidste Arbejde for Fredssagen, som ogsaa stod hendes Hjerter nær. Lige saa naturligt var det, at man i denne ny Kvindeorganisations Hovedkvarter i Amsterdam udpegede hende som den, det vilde være særlig ønskeligt at faa med i den danske Sektion, netop fordi hendes Navn i internationale Kredse havde saa kendt og saa god en Klang. Men ogsaa i det nationale Arbejde har hun været Fredssagen en god Støtte. Hun paatog sig det store og brydsomme Hverv som Kasserer saavel for Sektionen som for den af os oprettede „Danske Kvinders Fredskæde“ med dens 10,000 Medlemmer. Med sin aabne, redelige Karakter, sit uildede Blik og sin aandelige Ligevægt blev hun i mange Tilfælde Tungen paa Vægtskaalen, og man følte en vis Tryghed, naar hun havde kunnet give en Sag sin Tilslutning.

Kvinder fra 22 Lande belaver sig paa i en nær Fremtid at møde igen til internationalt Stævne for paany at lade deres Krav om en retfærdig Fred høre, deres manende Røst mod alt, hvad der kan rumme Fare for ny Krig. Men Eline Hansen vil ikke være blandt disse Kvinder. Naar de internationale Baand skal knyttes paany, vil man savne hendes gode og faste Haand; naar de mange vanskelige Spørgsmaal skal drøftes, vil man savne hendes kloge Hoved og kærlige Hjerter.

Clara Tybjerg.

Begravelsen.

Under megen Deltagelse fandt Eline Hansens Begravelse Sted fra Assistentens Kirkegaard, hvis store Kapel var fyldt til sidste Plads.

Ved Baaren var Dansk Kvindesamfundets Banner rejst, og Dansk Kvinde-samfundets Formand, Julie Arenholt, talte, idet hun bragte en smuk Tak for den afdødes Arbejde indenfor D. K.

Udkast til de nye Ægteskabslove.

—o—

Aaret 1919 skulde gerne bringe en ny Løsning af de for Kvinderne saa overordentlig vigtige Spørgsmaal, der er knyttede til Ægteskabets Retsvirkninger: Ægtefællernes indbyrdes personlige Forhold, Forældremagten, Formueforholdet mellem Ægtefæller, Ægteskabets Indgaaelse og Opløsning.

Den skandinaviske Familieretskommission, som fik til Opgave at fremkomme med Forslag til Ordningen af alle disse Forhold, har nu endt sit Arbejde og har — til de respektive Regeringer — indsendt deres Udkast, ledsagede af udførlige Motiver.

Den første Del af Arbejdet — om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning — afleveredes allerede i 1913; her i Landet er det endnu ikke blevet forelagt. Indtil dette Tidspunkt havde Kommissionen, der udelukkende bestod af mandlige Jurister, raadført sig med Kvindeudvalg i de tre Lande om de Spørgsmaal, der særlig vedrørte Kvinderne. Fra 1914 — aktivt dog først fra 1915 — blev Kommissionsafdelingen i hvert Land suppleret med en Kvinde, sikkert i Erkendelse af, at de Temaer, der nu skulde behandles, vedrørte Kvinderne i en saadan Grad, at man fandt det mest betryggende til Stadighed at have en kvindelig Repræsentant med i Arbejdet. Da denne ansvarsfulde Stilling tilfaldt mig, skal jeg søge her kortelig at referere det fremkomne Udkast. Dette bestaar af 110 Paragrafer, og da hvert eneste Ord, ja næsten hvert Komma har sin specielle Betydning, vil man forstaa, at et Referat paa nogle faa Spalter kun kan holde sig til Hovedlinjerne, til de mere væsentlige Nyheder i Lovudkastet.

Den Enhed i Ægteskabet, som man — d. v. s. Manden — har anset det for formaalstjenligt at opretholde gennem Tiderne, har givet sig Udslag paa mangfoldige Maader i Ægtefællernes indbyrdes Forhold. Det var Ægtemanden, der raadede for Fællesformuen, det var ham, der havde det afgørende Ord m. H. t. Børnene, det var ham, der valgte Bosted og Bolig. I denne Eneherskerstilling skød Loven af 1880 — om gift Kvindes Raadighed over sit Selverhverv — og Lo-

ven af 1899 — om Formuesforholdet mellem Ægtefæller — betydelige Bremscher; men tilbage stod væsentlige Fortidslevninger, væsentlige Urimeligheder, som det forhaabentlig skal lykkes det foreliggende Lovudkast at raade Bod paa.

Jeg tror, at man med Sandhed kan hævde, at der indenfor Kommissionen har været et ganske enstemmigt Ønske om til Grund for den nye Lov at lægge Ægtefællernes Ligestillethed. Tonen i hele Lovforslaget anslaaes i den første Paragraf, der lyder saaledes: „Mand og Hustru skal vise hinanden Troskab og være hinanden til Støtte. De skal i Fællesskab varetage Familiens Tarv.“ Hermed er Ægtemandens Fortrinsret i Ægtefællernes personlige Sager afskaffet. Det er ikke mere apriori ham, der bestemmer, hvor Bosted og Bolig skal være. Skulde han handle imod Hustruens Interesse i disse Sager uden at have fyldestgørende Grunde for sine Handlinger, saa vil han ikke — i Modsætning til nu — faa Medhold af Domstolene, hvis Sag rejses om Underholdsbidrag, om Børnenes Fordeling, om Ægteskabets Opløsning.

Med Lovens Ligestilling af Ægtefællerne m. H. til Rettighederne følger naturligvis ogsaa Ligestilling m. H. til Pligterne, specielt m. H. til Underholdet. Hidtil har det været saaledes, at Manden under alle Omstændigheder var forpligtet til at underholde Hustruen, medens hun kun var forpligtet til at underholde ham, hvis han faldt Fattigvæsenet til Byrde; dog skulde hun, hvis hun havde Særeje, yde et forholdsmæssigt Bidrag af sine Indtægter til Husholdningen. For Fremtiden skal de begge bidrage „efter Evne“ til Underholdet. En Hustru vil dog som oftest have fyldestgjort sin Bidragspligt ved Arbejde i Hjemmet.

Naar en Hustru gør Indkøb til Husholdningen, formodes hun efter den nugældende Lov at optræde som en Slags Befuldmægtiget for Manden, men heraf følger saa ogsaa, at Manden vilkaarlig kan berøve hende den Ret — „ingen maa betro min Hustru noget, da saadant ikke bliver betalt af mig“ — med mindre hendes Indkøb er „til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed“. Denne væsentlig af hans Bedømmelse afhængige Stilling bliver for Fremtiden ændret saaledes, at hun — saavel som han — faar en lovlig Ret til at repræsentere Fællesskabet; en Ret,